

Anneriek van Heugten

De verboden bunker

δ

1.

Ongeduldig checkt Izmet op zijn horloge hoe laat het is. Kwart over tien. Die bus had er al lang moeten zijn. Hij tuurt in de verte, alsof hij de bus met zijn ogen kan dwingen de hoek om te komen. Maar er verschijnt alleen een rode Peugeot, die met een rotvaartje voorbij de bushalte stuift.

Izmet zucht. Hij stapt van zijn fiets, zet hem op de standaard en gaat op het bankje bij de bushalte zitten. Achter zijn fiets hangt een karretje met zijn flyboard en zijn vlieger erin. Hij heeft met Jordy, zijn flyboardvriend uit Duinvoorde, afgesproken om op het strand van Zandplaat een paar nieuwe sprongen te gaan oefenen.

Jordy zou met de bus komen. Het leek Izmet een heel gedoe met dat board en die vlieger op de bus, maar volgens Jordy zou het best lukken. Voor zijn vlieger had hij een speciale rugzak, en dat board pakte hij wel onder zijn arm, had hij gezegd.

De bus is onderweg vast ergens blijven hangen. Izmet pakt zijn mobieltje om Jordy te vragen waar hij zit. Hij ziet dat de batterij bijna leeg is en neemt zich voor om daarna het mobieltje uit te zetten om de batterij te sparen. Maar voor hij Jordy's nummer heeft gevonden in zijn telefoonboek, ziet hij de bus aankomen. Eindelijk! Hij stopt het mobieltje terug in zijn zak. Opgelucht loopt hij de bus een stukje tegemoet. Hij ziet enkele mensen opstaan en naar de uitgang lopen. Tot zijn verbazing stappen er alleen een oude vrouw en een verliefd stelletje uit.

Izmet fronst geërgerd zijn wenkbrauwen. Ze hadden duidelijk afgesproken: de bus van twaalf over tien.

Waar is die verdraaide Jordy dan?

Dan hoort hij het sms-riedeltje van zijn mobieltje.

Sorry, bus gemist. Kan niet meer komen. Bel nog wel.

Nou, geweldig, denkt Izmet. Dat had hij toch ook kunnen laten weten op het moment dat hij de bus miste?

Dan had ik hier niet voor niks bij die stomme halte hoeven staan wachten.

Hij loopt terug naar zijn fiets. Wat zal hij doen?

Toch naar het strand? Hij heeft geen zin om terug naar huis te gaan. Mama voelt zich niet lekker en dat is niks voor haar.

Ze is normaal nooit ziek. Maar de laatste tijd is ze vaak moe en ze eet bijna niets. Vanochtend sliep ze zelfs nog toen hij beneden kwam. Papa was al in zijn werkplaats.

Zodra Izmet zijn gezicht in de keuken liet zien, zei Dunya, zijn zus van veertien, direct op strenge toon dat hij stil moest zijn. Hij trok verbaasd zijn wenkbrauwen op en keek naar Enise, zijn negenjarige andere zusje, die aan tafel een broodje zat te eten.

Enise rolde met haar ogen en trok een raar gezicht naar Dunya's rug.

Nee, naar huis wil hij niet. Hij zit niet te wachten op het gecommandeer van zijn oudste zus, die denkt dat ze mama's rol moet overnemen.

Hij gaat gewoon naar het strand.

Dan gaat hij wel in zijn eentje flyboarden.

Het is niet druk op het strand. Hoewel het al begin juni is, laat het mooie weer lang op zich wachten.

Het is bewolkt en fris, en er staat een fikse wind.

Dat is goed om te flyboarden, maar Izmet weet dat hij moet oppassen voor windvlagen.

Voor je het weet, trekken ze zo hard aan je vlieger dat je zomaar een eind de lucht in schiet.

Vorig jaar stond er een bericht in de krant

over een flyboarder in Engeland, die door een rukwind was opgetild en met zijn hoofd tegen een betonnen paal terechtgekomen was. Die had het niet overleefd.

Sinds ze dat gelezen heeft, is mama niet meer zo gelukkig met Izmets grote hobby. Gelukkig heeft hij een stevige helm, die hij dan ook altijd draagt als hij gaat flyboarden.

Izmet legt zijn fiets aan de ketting tegen een lantaarnpaal op de dijk en loopt met zijn vlieger en flyboard een eind het strand op. Verderop is een stuk waar het zand goed hard is. Het is een gedeelte van het strand waar sowieso weinig mensen komen. Het springt een stukje uit in zee en grenst aan een gebied dat afgesloten wordt door een twee meter hoge omheining met prikkeldraad erboven. Achter de omheining groeien dichte struiken en op niet al te grote afstand van elkaar hangen bordjes met daarop **VERBODEN TOEGANG**.

De eigenaar wil blijkbaar geen pottenkijkers.

Izmet rolt zijn vlieger uit op het strand, gespt zich vast in het harnas en zet zijn helm op.

Als hij zijn vlieger oplaait, voelt hij hoe de wind er meteen grip op krijgt. Even later racet hij op het board met luchtbanden over het harde strandzand.

Geconcentreerd stuurt hij de vlieger een stukje naar links, dan weer een stukje naar rechts. Zou hij een sprong wagen? Hij heeft de afgelopen maanden flink geoefend op een aantal sprongen. Zijn vlieger met één hand vasthouden en dan met zijn andere hand zijn flyboard pakken, van zijn voeten trekken, ronddraaien en toch weer met beide voeten op het board op de grond terechtkomen, bijvoorbeeld. Het lukt niet altijd even goed; hij zit soms onder de blauwe plekken.

Maar het gaat steeds beter, hoewel hij nog lang niet zo goed is als Jordy. Die is pas een echt toptalent.

De wind is goed, de vlieger gaat als een speer,
hij staat stabiel op zijn plank ... Vooruit, het kan! Nu!
Hij zet zich af en voelt op hetzelfde moment
dat zijn vlieger gegrepen wordt door een stevige rukwind.
Hij schiet wel een meter of vier de hoogte in,
terwijl de vlieger meegetrokken wordt
langs het verboden gebied. Shit, dit gaat niet goed!
Straks hangt hij met plank en al in het prikkeldraad!
Zijn benen zwaaien opzij. Tot zijn afgrijzen
schiep het flyboard van zijn voeten. Met een grote boog
vliegt het over de omheining, het verboden gebied in.
Izmet trekt aan het veiligheidsriempje,
waardoor de kracht onmiddellijk uit de vlieger wordt gehaald.
Het ding komt met grote snelheid naar beneden
en landt gelukkig net voor de omheining.
Izmet komt met een klap op de grond terecht.
Au! Dat worden weer een paar blauwe plekken.
Hij krabbelt overeind en kijkt sip naar het dichte struikgewas
achter de omheining. Daar ergens ligt zijn flyboard.
Hij was zo druk bezig om zijn vlieger onder controle te krijgen,
dat hij geen benul heeft waar het precies is neergekomen.
Zoekend loopt hij langs de omheining.
Is hier nergens een poort, een opening waar hij doorheen kan?
Hij kan zijn flyboard toch niet laten liggen? Dat ding
heeft hem zelfs tweedehands nog flink wat geld gekost.
Hij heeft er lang genoeg voor gespaard.
Verboden toegang of niet, hij wil zijn board terug!
Maar overal ziet het hekwerk er stevig en onbeschadigd uit.
Dan maar eroverheen, besluit hij.
Hij grijpt in de draden van de omheining
en probeert zichzelf omhoog te trekken.
Maar zijn voeten vinden geen houvast in de kleine openingen
van het draadwerk. Hij trekt zijn schoenen en sokken uit.

Met zijn tenen kan hij zich net genoeg vastklemmen
om niet naar beneden te vallen. Stukje bij beetje
werkt hij zich omhoog tot hij de bovenkant van de omheining
kan pakken. Nu moet hij oppassen. Aan zo'n prikkeldraad
kun je je gemeen pijn doen. En wat als er stroom op staat?
Hij kijkt naar links en naar rechts,
maar hij ziet geen stroomkastjes hangen. Hij waagt het erop.
Voorzichtig slaat hij zijn ene been over het hek.
Het draad snijdt in zijn tenen en hij staat gevaarlijk
te wiebelen. En dan is er ook nog die pijnlijke plek op zijn heup,
die hij daarnet bij zijn val op het strand heeft opgelopen.
Met zijn tanden in zijn onderlip van inspanning
balanceert hij boven op het hek, zonder het prikkeldraad
te raken. Gelukkig is er niemand die hem bezig ziet!
Hij zwaait zijn andere been over het hek
en verliest dan zijn evenwicht. Opnieuw landt hij
niet al te zacht op de grond, maar dat kan hem niet schelen.
Hij is in elk geval aan de andere kant.
Nu moet hij alleen zijn flyboard nog zien te vinden ...

2.

Izmet kijkt speurend rond. Waar moet hij beginnen?
Het struikgewas staat dicht op elkaar en er zitten hier en daar scherpe doorns aan. Hij mag wel oppassen, zo op zijn blote voeten. Met een spijtig gezicht kijkt hij naar de andere kant van het hek. Hij is stom geweest. Hij had zijn schoenen over de omheining moeten gooien voor hij er zelf overheen klom.
Voorzichtig zet hij een paar passen vooruit.
Hij duwt de struiken langzaam opzij en kijkt goed uit voor hij zijn voeten neerzet. Ai, daar heb je het al.
Er prikt een doorn in zijn hiel. Hij wrijft over de pijnlijke plek, waaruit een klein druppeltje bloed opwelt.
Voetje voor voetje dringt hij dieper het struikgewas in, terwijl zijn ogen telkens spiedend in het rond kijken.
Waar ligt dat verdraaide flyboard?
Zo ver kan het toch niet gevallen zijn?
Moet hij meer naar links? Of was het toch meer naar rechts?
Dapper worstelt hij zich verder door de struiken heen, maar als hij na ruim een halfuur zoeken nog altijd niks gevonden heeft, begint hij de moed te verliezen.
Hij kijkt om zich heen. De omheining is niet meer te zien, zo ver is hij het verboden gebied al binnengegaan.
Hij besluit een eindje terug te lopen. Hij is zijn flyboard vast al lang voorbijgelopen zonder het te zien.
Hij draait zich om in de richting waar hij het hek vermoedt. Hij blijft lopen en zoeken, maar hoe hij ook rondkijkt, hij ziet geen flyboard en ook geen omheining. Hoe groot is dat domein eigenlijk?
Is hij nu niet vreselijk aan het verdwalen? Gelukkig is hij niet bang uitgevallen, maar hij krijgt er onderhand genoeg van.

En intussen liggen zijn vlieger, zijn harnas en zijn helm op het strand voor het grijpen. Dat is geen prettige gedachte! Dan ziet hij tussen het struikgewas een bult in het landschap. Mooi zo, denkt hij, dat is een prima plek om over het gebied uit te kijken. Hij klimt op de bult, die net als de rest van het domein begroeid is met taai gras en dichte struiken.

Tot zijn teleurstelling ziet hij vanaf de bult niets wat ook maar in de verte op een flyboard lijkt.

Hij loopt van de ene kant naar de andere en kijkt tevergeefs in alle richtingen.

Al wat hij ziet, zijn struiken en gras, en al wat hij hoort, is het geruis van de wind en het gekrijs van zeemeeuwen.

Hij klautert weer naar beneden en ziet dan tot zijn verbazing een massief grijs oppervlak tussen de struiken door schemeren.

Nieuwsgierig duwt hij de takken opzij. Het lijkt wel of er zomaar een blok beton uit de hemel is gevallen en hier is neergekomen.

Het blok beton lijkt te verdwijnen in de bult.

Een stukje verderop ziet Izmet nog zo'n betonnen uitstulping tussen de struiken. Steeds nieuwsgieriger loopt hij rond de bult. Hij ontdekt een afgebrokkeld stenen muurtje.

Hij buigt takken opzij en veegt wat zand aan de kant.

Weer ziet hij beton tussen het geel, groen en bruin van de begroeiing. Zijn hart begint sneller te kloppen.

Zou het zijn wat hij denkt dat het is?

Als hij een stap vooruit zet, schiet zijn rechtervoet in een gat.

Hij zwaait met zijn armen om zijn evenwicht te bewaren, maar kan niet voorkomen dat hij halsoverkop

naar beneden tuimelt. Voor hij beseft wat er is gebeurd,

ligt hij onder aan een verweerd stenen trapje,

dat door de dichte begroeiing niet te zien was.

Een stekende pijn trekt door zijn enkel, die door de val is omgeklapt. Gelukkig lijkt het voor de rest wel mee te vallen. Hij heeft zo te voelen niks gebroken en het hoge gras in het gat zorgde voor een niet al te harde landing. Hij is wel erger gewend bij het flyboarden. Maar als hij wil opstaan, valt hij met een kreet van pijn terug op de grond. Hij kan bijna niet staan op zijn rechtervoet, die al aardig begint op te zwellen. Shit, denkt hij, ik kan hier toch niet blijven liggen? Hij kijkt om zich heen. Tegenover het trapje ziet hij een opening die, net als het trapje zelf, schuilging achter de begroeiing. De ingang! denkt Izmet. Hij wil niets liever dan de bunker verder verkennen, maar hij beseft donders goed dat hij moet proberen uit dat gat te komen voor zijn enkel helemaal is opgezwollen. Hij bijt op zijn tanden en gaat achterstevoren op de onderste traprede zitten. Met zijn linkervoet duwt hij zichzelf omhoog naar de volgende trede. Zo schuift hij trede voor trede naar boven, tot hij op de grond naast de bunker zit. Zo goed en zo kwaad als het kan, sleept hij zichzelf terug naar de omheining. Algauw heeft hij in de gaten dat het hem met geen mogelijkheid zal lukken er weer overheen te klimmen. Zijn enkel doet veel te veel pijn. Hij zal zijn vader moeten bellen. Die zal wel boos zijn omdat hij in het verboden gebied gegaan is, maar wat kan hij anders doen? Hij trekt zijn mobiel uit zijn broekzak. Hij staat uit. Izmet drukt op het knopje om hem aan te zetten, maar er gebeurt niets. Dan snapt hij het. De batterij! Die stond daarstraks al zo laag. Plots wordt het hem te veel. Hoe moet hij dat hek over?